

На добраніч

Оксана Іваненко

Був собі, жив собі невеличкий жучок.

Де він жив — хто його знає. То у лісі літав, то на луках. Де ніч застане — там і засне. Такому малому хіба багато треба? А який він був — може, хочете знати? Ох, важко сказати про це...

Як сідав він на гілочці, пташки казали:

— Он зелений жучок, зловімо його!

І пурх-пурх до нього. Та хіба він дурний був, щоб так і дати себе з'їсти! Він — дж-дж! — розправив крильця і полетів.

Летить проти сонечка на луки, а квіти й кажуть:

— Що то за гарний золотий жучок летить!

А ввечері, десь у холодочку, в затінку, він здавався жабкам зовсім чорненьким. Так що ніхто не знав, який він насправді. Та це було йому байдуже — жити було весело, їсти було досхочу. Все він навколо облітав і знав, і з усіма був знайомий. Сонце гріло, пташки співали. Отак би все життя!

Якось уранці прокинувся він і полетів навпростець, над лісовою галявинкою, до ставка. Це була весела зелена галявинка, і на ній росли квіти. Навколо старі дерева вели спокійні розмови, а молоді берізки жартували з вітром, завжди ніби вабили його своїм легеньким листям.

— Ой, що це таке? — раптом закричав жучок. — Хто це ловить мене?

Справді, ніби щось заплутало його ніжки. Він швидко зачеберяв ними у повітрі, рвонув — і невидимі пута порвалися. Жучок був завжди цікавий до всього і тому почав оглядатися на всі боки. Якись тоненькі срібні ниточки літали в повітрі.

— Цікаво, цікаво, — мовив жучок, — я ще цього не бачив.

— Хіба ви не знаєте, що це таке? — спитала з жахом маленька комашинка. — Краще цього і не знати. Ненажери-павуки тчуть свої сіті, щоб ловити нас, маленьких, невинних комашок, і висмоктувати нашу кров. Так загинули дві мої сестри. Тікайте геть, як побачите це жахливе плетиво!

— Ви помиляєтесь, — почав говорити старий жук з рогами.

Але комашинка полетіла так швидко, що її в одну мить не стало видно. До того ж вона була маленька, і її взагалі важко було помітити.

— Вона помиляється, — звернувся старий до маленького жучка, — можеш мені повірити, що ті сіті зовсім інші. Їх плетуть старі хрестовики справді для своїх ловів, а ці плетуться для повітряних мандрівок.

— Для повітряних мандрівок? — здивувався жучок. Але не повірити він не міг. Жук з рогами був найрозумніший з жуків. Його навіть квіти слухалися, бо він завжди знав, коли буде дощ, а коли година.

— Якщо хочеш, ти можеш сам побачити, — запропонував старий. І вони сіли на

гілку широколистого клена.— Їх надто багато тепер народилося, і вони розлітаються в різні сторони... Дивись! — прошепотів він.

На сучку того ж дерева, трохи нижче від них, клопотався, вовтузився невеличкий павучок. Раптом він повернувся трохи набік і посунувся проти вітру — за ним тяглася тоненька срібна ниточка.

— Ой, яка довга! — закричав жучок.

— Тихше! Дивись, що буде далі,— спинив його старий.

Павучок швидко прибіг назад, відкусив ниточку вгорі і, підібравши всі свої вісім ніжок, піднісся на ній у повітря.

— Ой, і я хочу погойдатися на такій ниточці! — закричав жучок, підлетів, схопився за якусь срібну ниточку, бо їх літало багато в повітрі, склав ніжки й крильця і враз... упав на землю. Ох, на цих ниточках, мабуть, лише павуки вміли літати.

Підвівся він з землі, почував ніжною бочок і знову відкрив здивовано очі: адже він упав під кленом, і завжди цей клен був зелений, а зараз його широке листя майже золоте.

"Що воно робиться, що воно робиться сьогодні в рідних місцях!" — ніяк не може зрозуміти жучок.

— Дядю! — закричав він до старого жука.— Що ж це таке? Якись нитки літають, листя жовтіє — що таке?

— Осінь, синку, осінь! — мовив старий жук і похитав рогами.

— Хм,— сказав жучок,— подивимось, що то за осінь.

Справді, пролинуло літо, як на крилах, і настала осінь. У лісі ледь-ледь шаруділо листя, і ніби хтось тихо ходив попід березами й кленами. І де не пройде — там листя ставало золоте й червоне. Мабуть, то й ходила осінь, тільки так, щоб її ніхто не бачив.

Уже не впізнати було рідного лісу, рідної галявинки, рідного ставка. Квіти пов'яли і посохли, травиця пожовкла. Усі були заклопотані, всі готувались до зими. Жучок літав то туди, то сюди і не знав, що йому робити. Пташки збиралися зграйками і співали, але вже не так, як улітку — весело та дзвінко, а так сумно, журно:

Осінь ходить по діброві,

Золотить листки кленові.

Прощавай, наш рідний гай.

Летимо в далекий край!

Ось пташки знялися, високо-високо і зникли за хмарами. Щодня відлітало їх усе більше та більше.

— Невже всі з лісу відлітають? — затурбувався жучок.— А як же я? Мабуть, і мені треба летіти.

Опало листя. Жучок полетів до ставка. Товста жаба та п'ятеро жабенят сиділи на лататті.

Жучок присів оддалік на пеньку — все-таки обережність не заважає — і спитав чемно:

— А коли ви збираєтесь відлітати?

— Відлітати? Ква-ква! Які дурниці! Хто ж розумний від-літає? Ми ляжемо спати на самому дні у себе вдома, в м'якому мулі. Правда, дітки?

— Так, так! Ква-ква! — заквакали жаб'ячі діти на знак згоди.

— А що ж мені робити? — перелякано спитав жучок.

— Якщо хочеш, можеш і ти спускатися з нами,— місця в нашому домі на всіх вистачить. І не бійся: таких, як ти, ми не їмо. Ну, ходімо, дітки! — І жаба стрибнула в ставок, а за нею її п'ятеро жабенят.

Жучок глянув на воду — і аж моторошно йому стало: він же потоне, коли пірне глибоко, та й вода така непривітна, холодна.

Сидить жучок і журиться:

З пташками високо,

З жабками глибоко.

Де ж моя хатонька?

Де ж мені спатоньки?

А тут ще і вітер подув, і жовте листя попливло за вітром по воді. Холодно, невесело жучкові.

— Полечу, пошукаю і собі хатку,— вирішив він.

Під корінням пенька, серед зелені, він помітив невеличку дірочку.

— Ану подивлюсь, може, то для мене хатка буде!

Він устромив голівку в дірку і побачив, що дірочка — не дірочка, а справжня нірочка. Він сміливо вліз увесь і раптом зупинився. З тридцятьох змій спало там, переплівшись. А в самому кінці спала, скрутившись, найстаріша змія, а біля входу — одна невеличка. Але й ця невеличка була як велетень-велетенський, порівнюючи з жучком.

Жучок затремтів і кинувся назад. Невеличка змія коло входу раптом позіхнула і глянула просто на нього. Але не встигла вона й ворухнутись, як жучок дременув так, як тільки могли його нести ніжки.

— І де ти загинуло, мале, дурне? — почув він коло себе. Обернувся і побачив старого жука з рогами.

— Дядечку! Я потрапив до страшних змій. Вони теж сплять, а я їх збудив. Тікаймо, вони з'їдять нас!

— Не лізь, куди не просять! Так тобі й треба! — засміявся старий.— Та то веретільниці — великі ящірки. Дуже ти їм потрібний: вони вже на зиму полягали.

— А що ми робитимемо?

— І ми ляжемо.— І старий показав жучкові щілину в корі старого Дуба.— Отут ми й поспимо. Бач, як уже холодно.

— І довго спати? — запитав жучок.— Я не люблю довго спати, я більше люблю літати.

— На холоді не політаєш,— засміявся старий.— Поспи до весни, поки пташки повернуться і квіти зацвітуть.

— Хм...— похитав головою жучок.— Що ж, спати так спати,— промовив і склав

крильця. Він втомився за свої мандрівки і охоче заснув на цілу зиму.

А старий жук потихеньку наспівував:

Люлі, люлі, жучку,

Спи, засни!

Поки стане тепло,

До весни!

А потім і сам став кліпати очима й теж заснув. На добраніч, жучки!